PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2009. gada 23. septembrī*

Lieta T-263/07

Igaunijas Republika, ko pārstāv L. Uibo [*L. Uibo*], pārstāvis,

prasītāja,

ko atbalsta

Lietuvas Republika, ko pārstāv D. Krjaučūns [*D. Kriaučiūnas*], pārstāvis,

un

* Tiesvedības valoda — igauņu.

Slovākijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja J. Čorba [*J. Čorba*], pēc tam — B. Ričova [*B. Ricziová*], pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv U. Velkers [*U. Wölker*], pārstāvis, kam palīdz T. Tamme [*T. Tamme*], advokāts,

atbildētāja,

ko atbalsta

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja Z. Brainstone-Krosa [*Z. Bryanston-Cross*], pēc tam — L. Sīboruts [*L. Seeboruth*] un visbeidzot — S. Osovskis [*S. Ossowski*], pārstāvji, kuriem palīdz Dž. Moriss [*J. Maurici*], *barrister*,

persona, kas iestājusies lietā,

par lūgumu atcelt Komisijas 2007. gada 4. maija Lēmumu par siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu valsts sadales plānu, ko saskaņā ar Eiropas Parlamenta un

Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvu 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.), Igaunijas Republika iesniegusi attiecībā uz laikposmu no 2008. līdz 2012. gadam.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*] (referents), tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*] un E. Moavero Milanezi [*E. Moavero Milanesi*],

sekretāre K. Poheca [*K. Pocheć*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 11. februāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvas 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas

kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva"), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 27. oktobra Direktīvu 2004/101/EK (OV L 338, 18. lpp.), 1. pantam:

"Ar šo direktīvu izveido sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā [..], lai veicinātu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanos rentablā un ekonomiski efektīvā veidā."

2 Direktīvas 9. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Par katru periodu, kas minēts 11. panta 1. un 2. punktā, katra dalībvalsts izstrādā valsts plānu, ar kuru nosaka kopējo kvotu daudzumu, ko valsts nodomājusi piešķirt uz šo periodu [laikposmu], un ierosināto to sadales kārtību. Plāna pamatā ir jābūt objektīviem un pārredzamiem kritērijiem, arī tiem, kas minēti III pielikumā, pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes. Komisijai neatkarīgi no Līguma, vēlākais, līdz 2003. gada 31. decembrim jāizstrādā III pielikumā minēto kritēriju īstenošanas pamatnostādnes.

Plāns par periodu [laikposmu], kas minēts 11. panta 1. punktā, ir jāpublicē un jāpaziņo Komisijai un citām dalībvalstīm, vēlākais, līdz 2004. gada 31. martam. Turpmākajiem periodiem [laikposmiem] plāns ir jāpublicē un jāpaziņo Komisijai un dalībvalstīm vismaz 18 mēnešus pirms attiecīgā perioda [laikposma] sākuma."

3 Direktīvas 9. panta 3. punkta redakcija ir šāda:

"Triju mēnešu laikā pēc emisijas kvotu valsts sadales plāna paziņošanas, ko dalībvalsts izdara saskaņā ar 1. punktu, Komisija var noraidīt plānu vai kādu tā daļu sakarā ar tā neatbilstību III pielikumā vai 10. pantā minētajiem kritērijiem. Dalībvalsts pieņem lēmumu saskaņā ar 11. panta 1. vai 2. punktu tikai tad, ja Komisija piedāvātos grozījumus ir akceptējusi. Atteikuma gadījumā Komisija sniedz pamatojumu."

4 Saskaņā ar Direktīvas 11. panta 2. punktu:

"Uz piecu gadu periodu [laikposmu], kas sākas 2008. gada 1. janvārī, un uz katru nākamo piecu gadu periodu [laikposmu] katra dalībvalsts nolemj kopējo kvotu daudzumu, ko tā piešķirs uz šo periodu [laikposmu], un sāk kvotu piešķiršanas procesu katras iekārtas operatoram. Šis lēmums ir jāpieņem vismaz 12 mēnešus pirms attiecīgā perioda [laikposma] sākuma, pamatojoties uz emisijas kvotu valsts sadales plānu, kas izstrādāts atbilstīgi 9. pantam, un saskaņā ar 10. pantu, pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes."

5 Direktīvas III pielikumā (turpmāk tekstā — "III pielikums") ir uzskatīti divpadsmit kritēriji, kas piemērojami valsts sadales plāniem. III pielikuma 1.–3., 5. un 6., 10. un 12. kritērijā attiecīgi ir paredzēts šādi:

"1. Kopējam piešķiramo kvotu daudzumam uz attiecīgo periodu ir jābūt saskaņotam ar dalībvalsts saistībām ierobežot emisiju atbilstīgi [Padomes 2002. gada 25. aprīļa] Lēmumam 2002/358/EK [par ANO vispārējai konvencijai par klimata pārmaiņām pievienotā Kioto Protokola apstiprināšanu Eiropas Kopienas vārdā un no tā izrietošo saistību kopīgu izpildi (OV L 130, 1. lpp.)] un Kioto protokolam, ņemot vērā, no vienas

puses, kopējo emisijas daļu, ko aptver šīs kvotas, salīdzinot ar emisiju no avotiem, uz kuriem neattiecas šī direktīva, un, no otras puses, valstu enerģētikas politiku, un jābūt saskaņotam ar valsts klimata pārmaiņu programmu. Kopējais piešķiramo kvotu daudzums nedrīkst pārsniegt daudzumu, kāds, šķiet, vajadzīgs šā pielikuma kritēriju stingrai piemērošanai. Pirms 2008. gada daudzumam jābūt saskaņotam ar iespēju katrai dalībvalstij sasniegt vai pat pārsniegt mērķus saskaņā ar Direktīvu [Lēmumu] 2002/358/EK un Kioto protokolu.

2. Kopējam piešķiramo kvotu daudzumam ir jābūt saskaņā ar esošo un plānoto progresu, izpildot dalībvalstu ieguldījumu saistībās, ko Kopiena uzņēmusies saskaņā ar [Padomes 1993. gada 24. jūnija] Direktīvu [Lēmumu] 93/389/EEK [par Kopienas monitoringa mehānismu attiecībā uz CO_2 un citu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijām, OV L 167, 31. lpp.].

3. Piešķiramo kvotu daudzumam ir jābūt saskaņotam ar to darbību potenciālu, ieskaitot tehnoloģisko potenciālu, uz kurām attiecas šī emisijas samazināšanas sistēma. Dalībvalstis var balstīt kvotu sadali uz vidējo siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas daudzumu uz produkta vienību un sasniedzamo progresu attiecībā uz veicamajām darbībām.

[..]

5. Plāns nedrīkst diskriminēt uzņēmējsabiedrības vai nozares, piemēram, nepiemēroti atbalstot noteiktus uzņēmumus vai darbības, saskaņā ar Līguma prasībām, it īpaši tā 87. un 88. pantu.

6. Plānā jāiekļauj informācija par to, kā jaunās iekārtas var sākt dalību Kopienas sistēmā attiecīgajā dalībvalstī.

[..]

10. Plāns satur [ietver] iekārtu uzskaitījumu, uz kurām attiecas šī direktīva, līdz ar katrai iekārtai paredzēto kvotu daudzumu.

[..]

12. Plānā nosaka maksimālo SES un ESV daudzumu, ko operatori var izmantot Kopienas sistēmā, kā procentuālo daļu no katrai iekārtai piešķirtā kvotu daudzuma. Minētā procentuālā daļa saskan ar dalībvalsts papildināmības saistībām, ko tā uzņēmusies saskaņā ar Kioto Protokolu un lēmumiem, kas pieņemti atbilstīgi UNFCCC vai Kioto Protokolam."

Fakti un procedūra

6 Igaunijas Republika atbilstoši Direktīvai paziņoja Eiropas Kopienu Komisijai savu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu valsts sadales plānu. Atbilstoši Igaunijas Republikas uzskatam šis paziņojums tika veikts 2006. gada 30. jūnijā, turpretī atbilstoši Komisijas uzskatam tas ir noticis 2006. gada 7. jūlijā.

7 Pēc vēstuļu apmaiņas ar Komisiju Igaunijas Republika 2007. gada februārī tai iesniedza jaunu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu valsts sadales plāna redakciju.

8 2007. gada 4. maijā Komisija pieņēma lēmumu par Igaunijas Republikas atbilstoši Direktīvai paziņoto siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu valsts sadales plānu laikposmam no 2008. līdz 2012. gadam (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"). Šajā lēmumā ir paredzēts samazinājums par 47,8 %, salīdzinot ar emisiju kvotām, kuru izplūdi Igaunijas Republika paredzēja.

9 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvajā daļā ir paredzēts:

"1. punkts

Igaunijas [Republikas] kvotu valsts sadales plāna šādi aspekti pirmajam piecu gadu laikposmam, kas minēts Direktīvas 11. panta 2. punktā, ir nesaderīgi ar:

1. Direktīvas III pielikuma 1.–3. kritēriju: kopējā piešķiramā kvotu daudzuma daļa, t.i., 11,657987 miljoni tonnu CO_2 ekvivalenta gadā, kas ir nesaderīga gan ar vērtējumiem, kas veikti saskaņā ar [Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 11. februāra] Lēmumu Nr. 280/2004/EK [par monitoringa mehānismu attiecībā uz siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju un par Kioto protokola īstenošanu Kopienā (OV L 49, 1. lpp.)], gan to darbību potenciālu, ieskaitot tehnoloģisko potenciālu, uz kurām attiecas emisijas samazināšana, jo šī daļa tika samazināta, lai ņemtu vērā emisijas no projekta darbībām, kas jau norisinājās 2005. gadā un kuru dēļ 2005. gadā tika veikti emisiju samazinājumi vai ierobežojumi iekārtās, kuras

ietilpst Direktīvas piemērošanas jomā tiktāl, ciktāl šie samazinājumi vai ierobežojumi tika pamatoti un pārbaudīti; turklāt kopējā kvotu daudzuma daļa, kas atbilst sadedzināšanas iekārtām, kas nav ietverta pirmajam posmam izstrādātajā kvotu valsts sadales plānā, papildus emisijām, kuras aprēķinātas 0,313883 miljoni tonnu gadā, kas saskaņā ar valsts sadales plānā paredzēto kopējo metodiku, pamatojoties uz pārbaudītiem un pamatotiem emisijas rādītājiem, nav pamatoti;

2. Direktīvas III pielikuma 3. kritēriju: kopējā piešķiramā kvotu daudzumā, kas paredzēts valsts sadales plānā, kvotu, kuras Igaunijas [Republika] piešķīrusi atbilstoši Komisijas 2006. gada 13. novembra Lēmuma 2006/780/EK par izvairīšanos no siltumnīcefekta gāzu emisiju samazinājumu divkāršas uzskaites saskaņā ar Kopienas emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu attiecībā uz Kioto protokola projektu aktivitātēm saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/87/EK (OV L 316, 12. lpp.)] 3. panta 1. un 2. punktam, rezerves neietveršana un fakts, ka attiecīgās darbības veicošajam iestādēm piešķirtais kvotu daudzums nav proporcionāli samazināts;

3. Direktīvas III pielikuma 5. kritēriju: noteiktām iekārtām piešķirtās kvotas ir lielākas nekā tām paredzētās vajadzības, kas izriet no bonusu piešķiršanas par agrīnā stadijā veiktajiem pasākumiem un citādi aprēķinātas piešķiršanas;

4. Direktīvas III pielikuma 6. kritēriju: informācija par to, kāda būs iespēja jaunpienācējiem sākt piedalīties Kopienas sistēmā.

2. punkts

Ja turpmāk norādītie grozījumi tiks veikti nediskriminējoši un tiks paziņoti Komisijai pēc iespējas agrāk, ņemot vērā termiņus, kas vajadzīgi valsts procedūru īstenošanai, nekādi iebildumi pret valsts sadales plānu netiks izvirzīti:

1. kopējais piešķiramais kvotu daudzums Kopienu sistēmas ietvaros tiek samazināts par 11,657987 miljoniem tonnu CO_2 ekvivalenta gadā un papildus sadedzināšanas iekārtām, kas nav ietvertas pirmajam posmam izstrādātajā plānā, piešķirtais daudzums tiek noteikts saskaņā ar kopējo metodiku, kas paredzēta valsts sadales plānā, pamatojoties uz pārbaudītiem un pamatotiem emisijas rādītājiem, tā kā kopējais daudzums tiek samazināts vēl par iespējamo starpības starp šai iekārtai piešķirtajām kvotām un 0,313883 miljoniem tonnu, kas šai iekārtai ik gadus atstātas rezervē, ekvivalentu; turklāt kopējais daudzums tiek palielināts, lai ņemtu vērā emisijas no projekta darbībām, kas jau norisinājās 2005. gadā un kuru dēļ 2005. gadā tika veikti emisiju samazinājumi vai ierobežojumi iekārtās, kuras ietilpst Direktīvas piemērošanas jomā tiktāl, ciktāl šie samazinājumi vai ierobežojumi tika pamatoti un pārbaudīti;

2. kvotu rezerve, ko Igaunijas [Republika] plāno piešķirt atbilstoši Lēmuma 2006/780/EK 3. panta 1. un 2. punktam, ir ietverta kopējā daudzumā 12,717058 miljoni tonnu, kas aprēķinātas, ievērojot Direktīvas III pielikuma 1.–3. kritēriju pirms galīgā valsts sadales lēmuma saskaņā ar Direktīvas 11. panta 2. punktu pieņemšanas, un iekārtām, kas veic attiecīgās darbības, piešķirto kvotu daudzums tiek proporcionāli samazināts;

3. noteiktām iekārtām piešķirtās kvotas nepārsniedz paredzētās vajadzības, kas izriet no bonusu piešķiršanas par agrīnā stadijā veiktajiem pasākumiem;

4. informācija par to, kā jaunpienācējiem būs iespēja sākt piedalīties Kopienas sistēmā, tiek sniegta atbilstoši Direktīvas III pielikuma kritērijiem un tās 10. panta normām.

3. punkts

1. Nedrīkst tikt pārsniegts vidējais kopējais gada kvotu daudzums 12,717058 miljoni tonnu, atskaitot rezervi, ko Igaunijas [Republika] atbilstoši Lēmuma 2006/780/EK 3. panta 1. un 2. punktam plāno izveidot, un atskaitot arī iespējamo starpības starp papildus sadedzināšanas iekārtai, kas nav ietverta pirmajam posmam izstrādātajā plānā, piešķirtajām kvotām un 0,313883 miljoniem tonnu, kas šai iekārtai ik gadus atstātas rezervē un kas nav pamatotas ar kopējo metodiku, kura paredzēta valsts sadales plānā, pamatojoties uz pārbaudītiem un pamatotiem emisijas rādītājiem, ekvivalentu, un tiek palielināts, lai ņemtu vērā emisijas no projekta darbībām, kas jau norisinājās 2005. gadā un kuru dēļ 2005. gadā tika veikti emisiju samazinājumi vai ierobežojumi iekārtās, kuras ietilpst Direktīvas piemērošanas jomā tiktāl, ciktāl šie samazinājumi vai ierobežojumi tika pamatoti un pārbaudīti, ko Igaunijas [Republika] atbilstoši savam valsts sadales plānam piešķir šajā plānā minētajām iekārtām un jaunpienācējiem.

2. Kvotu valsts sadales plāns var tikt grozīts bez iepriekšējas Komisijas piekrišanas, ja pēc rādītāju kvalitātes uzlabošanas grozījums attiecas uz noteiktām iekārtām piešķirtām kvotām [un] nepārsniedz plānā minētajām iekārtām piešķiramo kvotu skaitu vai ja ar grozījumu procentuāli tiek samazināts kvotu daudzums, kas piešķirams bez maksas [un] nepārsniedz Direktīvas 10. pantā paredzētas robežas.

3. Jebkurš valsts sadales plāna grozījums, kura mērķis ir labot šī lēmuma 1. punktā norādītās nepilnības, bet kas neatbilst grozījumiem, kuri norādīti 2. punktā, ir jāpaziņo

pēc iespējas agrāk, ņemot vērā termiņus, kas vajadzīgi valsts procedūru īstenošanai, un tiem atbilstoši Direktīvas 9. panta 3. punktam ir vajadzīga Komisijas iepriekšēja piekrišana. Jebkurš cits valsts sadales plāna grozījums, izņemot atbilstoši šī lēmuma 2. punktam prasītos, ir nepieņemams.

4. punkts

Šis lēmums ir adresēts Igaunijas Republikai."

10 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 16. jūlijā, Igaunijas Republika cēla šo prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

11 Tā kā Pirmās instances tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas septītajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

12 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 8. oktobrī, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste lūdza atļauju iestāties šajā lietā Komisijas prasījumu atbalstam.

13 Ar dokumentiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2007. gada 16. oktobrī un 8. novembrī, attiecīgi Lietuvas Republika un Slovākijas Republika lūdza atļauju iestāties šajā lietā Igaunijas Republikas prasījumu atbalstam.

14 Ar 2008. gada 29. janvāra rīkojumu Pirmās instances tiesas septītās palātas priekšsēdētājs atļāva šīs trīs iestāšanās lietā.

15 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (septītā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu, un, veicot Pirmās instances tiesas Reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, tā uzdeva lietas dalībniecēm jautājumus. Lietas dalībnieces uz šiem jautājumiem atbildēja.

16 Lietas dalībnieču mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem tika uzklausītas 2009. gada 11. februāra tiesas sēdē.

Lietas dalībnieku prasījumi

17 Igaunijas Republikas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

18 Lietuvas Republika lūdz Pirmās instances tiesu atcelt apstrīdēto lēmumu.

19 Slovākijas Republika nav iesniegusi iestāšanās rakstu un nav izvirzījusi prasījumus.

20 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 1. punkta 3. un 4. apakšpunktu, 2. punkta 3. un 4. apakšpunktu, kā arī 3. punkta 2. un 3. apakšpunktu;

— noraidīt prasību kā nepamatotu attiecībā uz citām apstrīdētā lēmuma normām;

— piespriest Igaunijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest Igaunijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

22 Iebildumu rakstā Komisija apgalvo, ka šī prasība ir nepieņemama attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 1. punkta 3. un 4. apakšpunktu, 2. punkta 3. un 4. apakšpunktu, kā arī 3. punkta 2. un 3. apakšpunktu. Tā norāda, ka izvirzītie pamati galvenokārt attiecoties uz apstrīdētā lēmuma 1. punkta 1. apakšpunktā, 2. punkta 1. apakšpunktā un 3. punkta 1. apakšpunktā noteiktā kopējā kvotu daudzuma maksimālā apjoma likumību, kā arī daļēji uz to, ka nav ietvertas apstrīdētā lēmuma 1. punkta 2. apakšpunktā un 2. punkta 2. apakšpunktā minētās kvotu rezerves. Tāpat atbilstoši Komisijas uzskatam pat tad, ja Pirmās instances tiesa konstatētu izvirzīto pamatu pamatotību, tas neizraisītu visa apstrīdētā lēmuma atcelšanu, jo Igaunijas Republika neesot iesniegusi nevienu faktisku vai juridisku norādi, kas saistīta ar citām apstrīdētā lēmuma normām.

23 Komisija atgādina, ka saskaņā ar Tiesas Statūtu 21. pantu ikvienam Kopienu tiesās iesniegtajam prasības pieteikumam jāietver kopsavilkumi par izvirzītajiem pamatiem. Tā norāda, ka Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir paredzēts arī, ka prasības pieteikumā ir jāietver strīda priekšmets un kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem. Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, Komisija uzskata, ka izskatāmajā gadījumā attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 1. punkta 3. un 4. apakšpunktu, 2. punkta 3. un 4. apakšpunktu, kā arī 3. punkta 2. un 3. apakšpunktu prasības pieteikums šīm prasībām neatbilst. Turklāt attiecīgās normas varētu palikt spēkā neatkarīgi pat tad, ja pārējais apstrīdētais lēmums tiktu atcelts. Tāpat tiktāl, ciktāl šīs prasības mērķis ir panākt šo normu atcelšanu, tā būtu jānoraida kā nepieņemama.

24 Igaunijas Republika pirmām kārtām uzsver, ka prasības pieteikumā tā ir lūgusi apstrīdētā lēmuma atcelšanu kopumā.

25 Turklāt Igaunijas Republika norāda, ka saskaņā ar judikatūru Kopienu tiesību akta daļēja atcelšana ir iespējama tikai tiktāl, ciktāl elementi, kurus lūdz atcelt, ir nodalāmi no pārējā tiesību akta.

26 Izskatāmajā gadījumā apstrīdētais lēmums esot individuāls tiesību akts, kas adresēts Igaunijas Republikai, un tā nozīme un struktūra esot viena otrai atbilstošas, tā apsvērumi un rezolutīvās daļas punkti visi ir savstarpēji saistīti. Igaunijas Republika uzskata, ka noteikti elementi nevar tikt nodalīti, neatņemot apstrīdētā lēmuma saturam jēgu vai nezaudējot tā konsekvenci.

27 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, Igaunijas Republika uzskata, ka Komisijas izvirzītais pamats aizstāvībai, kas vērsts uz šīs prasības daļēju nepieņemamību, nav pamatots un ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ kopumā.

Pirmās instances tiesas vērtējums

28 Pirmām kārtām ir jāatgādina, ka Kopienu tiesību akta daļēja atcelšana, kā tas izriet no pastāvīgās judikatūras, ir iespējama tikai tiktāl, ciktāl elementi, kurus lūdz atcelt, ir nodalāmi no pārējā tiesību akta (Tiesas 2002. gada 10. decembra spriedums lietā C-29/99 Komisija/Padome, *Recueil*, I-11221. lpp., 45. punkts, un 2003. gada 30. septembra spriedums lietā C-239/01 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-10333. lpp., 33. punkts; šajā sakarā skat. arī 2003. gada 21. janvāra spriedumu lietā C-378/00 Komisija/Parlaments un Padome, *Recueil*, I-937. lpp., 30. punkts). Tāpat Tiesa atkārtoti ir atzinusi, ka nodalīšanas prasība nav izpildīta, ja tiesību akta daļēja atcelšana groza šī akta būtību (Tiesas 2005. gada 24. maija spriedums lietā C-244/03 Francija/Parlaments un Padome, Krājums, I-4021. lpp., 13. punkts; šajā sakarā skat. arī Tiesas 1998. gada 31. marta spriedumu apvienotajās lietās C-68/94 un C-30/95 Francija u.c./Komisija, *Recueil*, I-1375. lpp., 257. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Padome, 46. punkts).

29 Izskatāmajā lietā apstrīdētā lēmuma 1. punkts sākas ar vārdiem: "Igaunijas [Republikas] kvotu valsts sadales plāna šādi aspekti pirmajam piecu gadu laikposmam, kas minēts Direktīvas 11. panta 2. punktā, ir nesaderīgi attiecīgi ar [..]". Tālāk šī punkta 1.–4. apakšpunktā Komisija uzskaita Igaunijas Republikas kvotu valsts sadales plāna atšķirības, kas ir nesaderīgas ar vienu vai vairākiem III pielikuma kritērijiem. Ņemot vērā 1. punkta struktūru, iespējams, dažu šo apakšpunktu atcelšanas rezultātā tiktu samazināts nesaderību ar Direktīvu, kas tika konstatētas apstrīdētajā lēmumā, skaits.

30 Turklāt jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma 2. punkts sākas ar šādu tekstu: "Ja turpmāk norādītie grozījumi tiks veikti nediskriminējoši un tiks paziņoti Komisijai pēc iespējas agrāk, ņemot vērā termiņus, kas vajadzīgi valsts procedūru īstenošanai, nekādi iebildumi pret valsts sadales plānu netiks izvirzīti [..]". Šī punkta 1.–4. apakšpunktā Komisija katrā apakšpunktā paredz plāna grozījumu, kas vajadzīgs, lai izlabotu 1. punkta attiecīgajā apakšpunktā norādīto nesaderību. Tāpat iespējams, ka tikai dažu šo apakšpunktu atcelšanas rezultātā tiktu atstāta spēkā Komisijas apņemšanās neizvirzīt iebildumus pret valsts plānu, samazinot grozījumu skaitu, kuru izdarīšanas gadījumā šī apņemšanās sākotnēji tika izteikta.

31 No šo divu punktu struktūras izriet, ka to 1.–4. apakšpunkts nevar tikt uzskatīti par nodalāmiem iepriekš 28. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē. Iespējamas viena no 1. punkta apakšpunkta atcelšanas, kā arī viena no 2. punkta attiecīgā apakšpunkta atcelšanas rezultātā tiktu grozīta apstrīdētā lēmuma būtība.

32 Šāda atcelšana aizstātu apstrīdēto lēmumu, saskaņā ar kuru Igaunijas Republikas kvotu valsts sadales plāns var tikt pieņemts ar nosacījumu, ka tiek izdarīti specifiski grozījumi, kas ļauj izlabot četras nesaderības ar III pielikuma kritērijiem, ar atšķirīgu lēmumu, atbilstoši kuram šis plāns varētu tikt pieņemts, ar nosacījumu, ka tiek izdarīts mazāks skaits grozījumu. Vēl jo vairāk ir taisnība, ka lēmums, ar kuru tādējādi var aizstāt apstrīdēto lēmumu, pēc būtības atšķirtos no apstrīdētā lēmuma, lai gan ar Igaunijas

Republikas izvirzītajiem pamatiem tiek apstrīdēta konstatētā nesaderība un atbilstošais grozījums, kas tiek prasīts apstrīdētā lēmuma 1. un 2. punkta 1. un 2. apakšpunktā. Tieši šīs ir divas nesaderības, kuras prasa visbūtiskākos Igaunijas Republikas kvotu valsts sadales plāna grozījumus.

33 Attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 3. punkta 2. un 3. apakšpunktu pietiek norādīt, ka šīs normas ietver precizējumus par citu apstrīdētā lēmuma normu īstenošanu. Tādējādi, pieņemot, ka apstrīdētā lēmuma 1. un 2. punkts, kā arī 3. punkta 1. apakšpunkts, kas arī ir norādīts Igaunijas Republikas izvirzītajos pamatos, tiktu atcelti, 3. punkta 2. un 3. apakšpunktam vairs nebūtu priekšmeta.

34 No iepriekš norādītajiem apsvērumiem izriet, ka gadījumā, ja Igaunijas Republikas izvirzītie pamati būtu pamatoti, apstrīdētais lēmums būtu jāatceļ kopumā, jo normas, kas ir izvirzīto iebildumu priekšmets, nav nodalāmas no pārējā tiesību akta. Līdz ar to Komisijas argumenti par iespējamo šīs prasības daļējo nepieņemamību ir noraidāmi.

Par lietas būtību

35 Igaunijas Republika izvirza piecus pamatus, kas attiecas, pirmkārt, uz pilnvaru pārsniegšanu, kas izriet no Direktīvas 9. panta 1. un 3. punkta un 11. panta 2. punkta pārkāpuma, otrkārt, uz acīmredzamām kļūdām vērtējumā, treškārt, uz EKL 175. panta pārkāpumu, ceturtkārt, uz labas pārvaldības principa pārkāpumu un, piektkārt, uz pamatojuma neesamību.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz pilnvaru, kas izriet no Direktīvas 9. panta 1. un 3. punkta un 11. panta 2. punkta pārkāpumu, pārsniegšanu

Lietas dalībnieču argumenti

36 Igaunijas Republika, kuru atbalsta Lietuvas Republika un Slovākijas Republika, uzskata, ka Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, ir pārsniegusi savas kompetences, kas izriet no Direktīvas 9. panta 1. un 3. punkta, kā arī 11. panta 2. punkta. Pēc tās domām, no šīm normām izriet, ka kvotu valsts sadales plāna izstrāde ietilpst dalībvalstu kompetencē un ka Komisijai ir tikai jāpārbauda, vai šis plāns ir saderīgs ar III pielikumā paredzētajiem kritērijiem, kā arī ar Direktīvas 10. pantu. Tātad dalībvalstīm esot tiesības lemt par metodiku, kuru tās pieņem, lai izstrādātu to kvotu sadales plānu, kā arī rādītājus un prognozes, kuras tās izmanto, lai noteiktu iekārtām atļautās emisijas minētajā plānā noteiktajā laikposmā.

37 Izskatāmajā lietā Komisija neesot ņēmusi vērā metodiku, pamatojoties uz kuru, Igaunijas Republika izstrādāja savu kvotu sadales plānu. No apstrīdētā lēmuma 5. un 6. apsvēruma izrietot, ka, lai noteiktu kopēju pieļaujamo kvotu daudzumu, Komisija izmantoja pati savu metodiku un ka tā ir balstījusies uz pamata rādītājiem, kurus tā pati ir izvēlējusies, un uz *Primes* modeli, kuru izstrādājis kāds Grieķijas eksperts, būtībā neņemot vērā Igaunijas Republikas kvotu sadales plānu. Tādējādi Komisija esot *de facto* pati noteikusi kopējo Igaunijas Republikas sadales plāna kontekstā piešķiramo kvotu daudzumu.

38 Igaunijas Republika savā replikā piebilst, ka "maksimālā apjoma" jēdzienam, kurš, pēc Komisijas domām, ir dalībvalsts piešķiramo kopējo kvotu daudzumam piemērojamā galīgā robeža, nav nekāda juridiska pamatojuma un tas nav ietverts nedz Direktīvā, nedz apstrīdētajā lēmumā.

39 Visbeidzot, atbildē uz Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes iestāšanās rakstu Igaunijas Republika uzsver, ka "tiesiskā valstī" administratīvo tiesību akti ir jāpieņem atbilstoši likumam un tātad, ievērojot dažādām administratīvajām iestādēm piešķirtās kompetences. Pat tad, ja apstrīdētā lēmuma atcelšanai būtu būtiska ietekme uz Eiropas Savienības tirdzniecības sistēmu, tomēr tas nevar pamatot nelikumīga lēmuma atstāšanu spēkā. Katrā ziņā Igaunijas Republika uzsver, ka tās plānā paredzētajam piešķiramajam kopējam emisijas kvotu daudzumam plašajā Kopienas sistēmas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai kontekstā ir neliela nozīme.

40 Lietuvas Republika uzsver, ka Komisijai nav vispārējas valsts sadales plāna apstiprināšanas pilnvaras, bet tikai kontroles pilnvaras, kas ierobežotas plāna saderīguma ar III pielikuma kritērijiem jautājumu.

41 Pirmām kārtām Komisija apraksta Kopienas sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai un norāda it īpaši, ka pirmajā sistēmas piemērošanas laikposmā no 2005. līdz 2007. gadam, salīdzinot ar 2005. un 2006. gadā pārbaudītām emisijām, lielā mērā notika kvotu pārmērīga piešķiršana tādējādi, ka videi no tirdzniecības sistēmas bija ļoti neliels vai pat neesošs labums. Pēc Komisijas domām, šī pārmērīgā kvotu piešķiršana Igaunijā bija ļoti būtiska, jo tās pārbaudītās emisijas 2005. gadā sasniedza 12,62 miljonus tonnu oglekļa dioksīda (CO_2) ekvivalenta, lai gan tās vidējais kvotu daudzums gadā pirmajā laikposmā bija 19 miljoni tonnu CO_2 ekvivalenta.

42 Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste norāda, ka, ja Komisijai kāds no spriedumiem lietā par valsts sadales plāniem būtu nelabvēlīgs, kvotu cenas otrajā posmā, iespējams, būtiski samazinātos sakarā ar no tā izrietošo kvotu piedāvājuma pārpalikumu, kas Direktīvai kā emisiju samazināšanas līdzeklim atņemtu tās iedarbību. Citiem vārdiem sakot, sekas būtu katastrofālas. Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste aicina Pirmās instances tiesu veikt Direktīvas teleoloģisku interpretāciju, kas Komisijai ļautu efektīvi kontrolēt valsts sadales plānus un tādējādi kavēt dalībvalstis

noteikt maksimālos apjomus, kuri nevarētu nedz izraisīt oglekļa cenu paaugstināšanos, nedz tātad veicināt emisiju samazināšanu.

43 Komisija un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste turklāt apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija noteica nevis Igaunijas Republikas piešķiramo kopējo kvotu daudzumu, bet paredzēja šī kopējā daudzuma maksimālo apjomu. Komisija norāda, ka, lai paredzētu šo maksimālo apjomu, tai ir obligāti jāizmanto objektīvi un uzticami rādītāji un jāpiemēro vispārējas novērtējuma normas, kas pamatotas uz vienām un tām pašām premisām visā Savienībā, lai samazinātu iekšējā tirgus izkropļošanu un izvairītos no jebkādas nevienlīdzīgas attieksmes pret dalībvalstīm.

44 Komisija norāda arī, ka sistēmas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai labai funkcionēšanai ir būtiski, lai kopējais kvotu daudzums būtu nepietiekams gan Savienības, gan dalībvalstu līmenī. Šo iemeslu dēļ Komisija, lai noteiktu katras dalībvalsts piešķiramo kopējā kvotu daudzuma maksimālo apjomu, izmantoja vienotu modeli, proti, *Primes* modeli, kā arī brīvi pieejamus rādītājus, kas apkopoti, konsultējoties ar valsts ekspertiem. Komisija uzskata, ka tikai neatkarīga un konsekventa izmantoto rādītāju kontrole ļauj sasniegt pietiekamas garantijas, kas apliecina, ka rādītāji atspoguļo patiesību un to izmantošana neizraisa tādu būtisku kvotu pārmērīgu piešķiršanu kā tā, kas notika pirmajā laikposmā no 2005. līdz 2007. gadam. Pēc Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes domām, EKL 87. un 88. pantā ir paredzēts dalībvalstu valsts sadales plānu neatkarīgs un objektīvs novērtējums.

45 Komisija uzskata, ka tā Igaunijas Republikai it īpaši apstrīdētā lēmuma 2., 5. un 6. apsvērumā, kā arī dažādos paziņojumos, kurus tā ir publicējusi, ir sniegusi detalizētus paskaidrojumus attiecībā uz iemesliem, kuru dēļ tā uzskatīja, ka pārbaudītie emisiju rādītāji 2005. gadā bija labākie pieejamie rādītāji. Komisija norāda, ka 2004. gada 7. janvāra paziņojumam (COM(2003) 830, galīgā redakcija), uz kuru atsaucas Igaunijas

Republika, sekoja divi vēlāki paziņojumi ar tādu pašu mērķi (COM(2005) 703, galīgā redakcija, un COM(2006) 725, galīgā redakcija), kuri nekādā ziņā nav konfliktā ar tās izmantoto pieeju.

46 Turpretī savā atbildē uz repliku Komisija atzīst, ka tā 2005. gada 1. jūlijā pa elektronisko pastu saņēma Igaunijas Republikas apsvērumus, kas ietverti prasības pieteikuma 4. pielikumā esošajā ziņojumā un kuros Igaunijas eksperti izteica dažas vispārējas piezīmes par veidu, kādā 2005. gada sākotnējās prognozēs ir ņemta vērā elektroenerģijas ražošana, tomēr neprecizējot, ko tie vēlētos grozīt. Komisija norāda, ka attiecīgā ziņojuma ņemšana vērā Atēnu Valsts Tehniskās universitātes modeļu izstrādātājam lika būtiski grozīt sākotnēji izmantotos rādītājus un prognozes.

47 Komisija uzskata, ka tā nav likusi izmantot savu aprēķina metodiku nedz Igaunijas Republikai, nedz arī kādai citai dalībvalstij un norāda, ka vairākas dalībvalstis savus valsts sadales plānus izstrādāja, ievērojot Komisijas tām adresētos lēmumos paredzēto kopējā kvotu daudzuma maksimālo apjomu. Neesot pareizi apgalvot, ka Komisija Igaunijas Republikai esot atņēmusi rīcības brīvību, kurai tai ir jābūt, izstrādājot savu valsts plānu, tostarp attiecībā uz kopējo piešķiramo kvotu daudzumu. Tāpat neesot atņemta arī jebkāda publisko konsultāciju valsts plāna izstrādes kontekstā lietderība. Komisija šajā sakarā norāda, ka valsts sadales plānos tiek paredzēts ne tikai kopējais piešķiramo kvotu daudzums, bet arī kvotu sadale starp dažādām iekārtām valsts teritorijā.

48 Attiecībā uz Igaunijas Republikas argumentu, kas balstīts uz Direktīvas 30. panta 2. punktu, Komisija uzsver, ka šajā normā nav vis atsauces uz kopējā kvotu daudzuma noteikšanas metodikas saskaņošanu, bet gan uz iespēju šo metodiku vairāk saskaņot. Katrā ziņā Komisijai neesot bijusi cita iespēja, kā piemērot to pašu katrai dalībvalstij piemērojamo kopējā kvotu daudzuma maksimālā apjoma aprēķina metodiku, jo pretējā gadījumā tā pārkāptu vienlīdzīgas attieksmes principu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

— Par kompetenču sadali starp dalībvalstīm un Komisiju

49 Pirmām kārtām starp lietas dalībniecēm nav strīda, un turklāt no Direktīvas apsvērumiem un vispārējās sistēmas izriet, ka vispārējai siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanai un it īpaši Direktīvā iesviestai kvotu tirdzniecības sistēmai ir galvenā nozīme cīņā pret klimata sasilšanu, fenomenu, kas ir viens no lielākajiem sociālajiem, ekonomiskiem un vides draudiem, ar kuriem pasaule šobrīd saskaras.

50 Tomēr Igaunijas Republika atbildē uz Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes argumentiem pamatoti atgādina, ka tiesiskā kopienā administratīvo tiesību akti ir jāpieņem, ievērojot dažādām administratīvajām iestādēm piešķirtās kompetences. Tādējādi, pat pieņemot, ka Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes apgalvojums, saskaņā ar kuru apstrīdētā lēmuma atcelšanai būtu negatīva ietekme uz Kopienas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecības sistēmas funkcionēšanu, būtu pamatots, šis konstatējums nevarētu pamatot apstrīdētā lēmuma atstāšanu spēkā gadījumā, ja šis tiesību akts būtu bijis pieņemts, pārkāpjot ar Direktīvu attiecīgi dalībvalstīm un Komisijai piešķirtās kompetences.

51 Šajā sakarā, kad runa ir par vides jomas direktīvas transponēšanu vai īstenošanu, ir jāatgādina EKL 249. panta trešās daļas formulējums, saskaņā ar kuru "direktīvas tām dalībvalstīm, kurām tās adresētas, uzliek saistības attiecībā uz sasniedzamo rezultātu, bet ļauj šo valstu iestādēm noteikt to īstenošanas formas un metodes". No tā izriet, ka, ja attiecīgajā direktīvā nav paredzēta forma un metodes konkrētā rezultāta sasniegšanai, dalībvalstij principā ir pilnīga brīvība izvēlēties minētā rezultāta sasniegšanai piemērotu formu un metodes. No tā izriet arī, ka gadījumā, ja nepastāv Kopienu tiesību norma, kurā skaidri un precīzi noteikta dalībvalstu izmantojamā forma un metodes, tad Komisijai savu kontroles pilnvaru ietvaros saskaņā it īpaši ar EKL 211. un 226. pantu ir pietiekami juridiski pamatoti jāpierāda, ka dalībvalsts šajā sakarā izmantotie līdzekļi ir

pretrunā Kopienu tiesībām (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 7. novembra spriedumu lietā T-374/04 Vācija/Komisija, Krājums, II-4431. lpp., 78. punkts un tajā minētā judikatūra).

52 Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka, lai nodrošinātu tā subsidiaritātes principa ievērošanu, kurš ir noteikts EKL 5. panta otrajā daļā un kurš ir piemērojams Kopienu iestādēm to likumdošanas funkciju izpildē un ir uzskatāms par ievērotu, pieņemot Direktīvu 2003/87, galvenā ir šo principu stingra piemērošana (Direktīvas preambulas 30. apsvērums). Saskaņā ar šo principu jomās, kuras nav Kopienas ekskluzīvā kompetencē, Kopiena rīkojas tikai tad, ja un ciktāl dalībvalstis nespēj pilnībā sasniegt paredzētās darbības mērķus un ja paredzētās darbības apjoma vai seku dēļ tos var vieglāk sasniegt Kopienas līmenī. Tādējādi vides jomā, kas ir reglamentēta EKL 174.–176. pantā, kurā Kopienas un dalībvalstu kompetences ir sadalītas, pierādīšanas pienākums ir Kopienai, tas ir, šajā gadījumā — Komisijai, kurai ir jāpierāda, kādā apmērā dalībvalsts kompetence un tādējādi tās rīcības brīvība ir ierobežota, ņemot vērā Direktīvas 10. pantu un III pielikuma kritērijus (iepriekš minētais 2007. gada 7. novembra spriedums lietā Vācija/Komisija, 79. punkts).

53 Runājot konkrētāk par Direktīvas īstenošanu, no Direktīvas 9. panta 1. un 3. punkta, kā arī 11. panta 2. punkta nepārprotami izriet, ka tikai dalībvalsts ir kompetenta, no vienas puses, izstrādāt valsts sadales plānu, ar kuru tā piedāvā sasniegt Direktīvā noteiktos mērķus attiecībā uz siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijām un kuru tā paziņo Komisijai, un, no otras puses, pieņemt galīgos lēmumus, kuros noteikts kopējais kvotu daudzums, ko dalībvalsts piešķirs katrā piecu gadu laikposmā, un šī daudzuma sadale starp tirgus dalībniekiem. Īstenojot šīs kompetences, dalībvalstij tātad ir noteikta rīcības brīvība izvēlēties pasākumus, kurus tā īpašajā valsts enerģētikas tirgus kontekstā uzskata par vispiemērotākajiem minētajā direktīvā paredzētā rezultāta sasniegšanai (šajā sakarā skat. iepriekš minēto 2007. gada 7. novembra spriedumu lietā Vācija/Komisija, 80. punkts).

54 Turpretī Komisijai atbilstoši Direktīvas 9. panta 3. punktam ir piešķirtas valsts sadales plāna kontroles pilnvaras. Tādējādi Komisija ir tiesīga pārbaudīt dalībvalsts paziņotā valsts sadales plāna atbilstību Direktīvas III pielikumā ietvertajiem kritērijiem un tās 10. panta normām un noraidīt šo plānu neatbilstības šiem kritērijiem un šīm normām dēļ ar lēmumu, kurā norādīts pamatojums. No Direktīvas 9. panta 3. punkta izriet arī, ka valsts sadales plāna noraidīšanas gadījumā dalībvalsts atbilstoši Direktīvas 11. panta 2. punktam lēmumu var pieņemt tikai tad, ja Komisija ir apstiprinājusi plāna grozījumus, ko ierosinājusi dalībvalsts pēc noraidīšanas (šajā sakarā skat. turpmāk 92. punktu).

55 Īstenojot valsts sadales plāna kontroles pilnvaras, Komisijai ir rīcības brīvība tiktāl, ciktāl šī kontrole tai liek veikt pašai savus sarežģītus ekonomiskus un ekoloģiskus novērtējumus attiecībā uz vispārīgo mērķi samazināt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju ar ekonomiski efektīvas un darboties spējīgas kvotu tirdzniecības sistēmas palīdzību (Direktīvas 1. pants un preambulas 5. apsvērums). No tā izriet, ka tiesiskuma kontroles ietvaros šajā sakarā Kopienu tiesa veic pilnu kontroli attiecībā uz to, vai Komisija pareizi piemēro atbilstošās tiesību normas. Tomēr Pirmās instances tiesa nevar aizstāt Komisiju tad, kad tai šajā kontekstā ir jāveic sarežģīti ekonomiski un ekoloģiski novērtējumi. Šajā sakarā Pirmās instances tiesai ir jāaprobežojas ar pārbaudi, vai attiecīgajā pasākumā nav acīmredzamu kļūdu vai pilnvaru nepareizas izmantošanas, vai kompetentā iestāde nav acīmredzami pārkāpusi savas rīcības brīvības robežas un vai ir pilnībā ievērotas procesuālās garantijas, kurām šajā kontekstā ir īpaši būtiska nozīme (šajā sakarā skat. iepriekš minēto 2007. gada 7. novembra spriedumu lietā Vācija/Komisija, 80. un 81. punkts; šajā sakarā skat. arī Pirmās instances tiesas 2002. gada 11. septembra spriedumus lietā T-13/99 *Pfizer Animal Health*/Padome, *Recueil*, II-3305. lpp., 166. un 171. punkts, un lietā T-70/99 *Alpharma*/Padome, *Recueil*, II-3495. lpp., 177. un 182. punkts, un 2003. gada 21. oktobra spriedumu lietā T-392/02 *Solvay Pharmaceuticals*/Padome, *Recueil*, II-4555. lpp., 126. un 188. punkts).

— Par Komisijas kompetenču īstenošanu izskatāmajā lietā

56 Izskatāmajā lietā Igaunijas Republika Komisijai pārmet, ka tā, pieņemot apstrīdēto lēmumu, ir pārsniegusi tai no Direktīvas 9. panta 1. un 3. punkta, kā arī 11. panta

2. punkta izrietošās kompetences. Tiktāl, ciktāl šī argumenta mērķis ir pierādīt, ka Komisija ir nepareizi piemērojusi atbilstošās normas, Pirmās instances tiesai attiecībā uz šo tiesību jautājumu ir jāveic pilna kontrole. Šajā sakarā jāuzsver, ka Igaunijas Republikai Direktīvas īstenošanai piemītošajai rīcības brīvībai un Komisijai piemītošajai rīcības brīvībai tiktāl, ciktāl valsts sadales plāna likumības kontrole prasa veikt pašai savus sarežģītus ekonomiskus un ekoloģiskus novērtējumus, ir nozīme tikai tajā, lai noteiktu Pirmās instances tiesas kontroles apjomu par to, kādā veidā katra iestāde ir īstenojusi savas kompetences, bet tās rezultātā nevar tikt grozīta kompetenču sadale starp šīm iestādēm.

57 Šajā sakarā ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma 13. apsvērumā, kā arī 1. punkta 1. apakšpunktā Komisija konstatē, ka daļa no kopējā kvotu daudzuma, kuru Igaunijas Republika piedāvā piešķirt, proti, 11,657987 miljoni tonnu CO_2 ekvivalenta gadā, ir nesaderīga ar III pielikuma 1.–3. kritēriju. Turklāt ar minētajiem kritērijiem nesaderīga esot arī daļa no kopējā kvotu daudzuma, kas atbilst sadedzināšanas iekārtas, kas nav ietverta pirmajam posmam izstrādātajā kvotu valsts sadales plānā, papildu emisijām, kas aprēķinātas 0,313883 miljoni tonnu CO_2 ekvivalenta gadā.

58 Vienlaicīgi apstrīdētā lēmuma 2. punkta 1. apakšpunktā Komisija precizē, ka iebildumi pret valsts sadales plānu netiks izvirzīti, ja kopējais Kopienu sistēmas ietvaros piešķiramo kvotu daudzums tiks samazināts par 11,657987 miljoniem tonnu CO_2 ekvivalenta gadā. Atbilstoši šai pašai normai šādi Komisijas noteiktais kopējais kvotu daudzums ir jāsamazina vēl par iespējamās esošās starpības starp iepriekšējā punktā minētajai iekārtai piešķirtām kvotām un 0,313883 miljoniem tonnu CO_2 ekvivalenta apmēru, kuru tai ik gadus atstāj rezervē, ekvivalentu. Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma 3. punkta 1. apakšpunktā Komisija precizē, ka nedrīkst tikt pārsniegts vidējais kopējais gada kvotu daudzums 12,717058 miljoni tonnu CO_2 ekvivalenta, atskaitot "rezervi", ko Igaunijas Republika plāno izveidot, un atskaitot arī iespējamo esošo starpības starp iepriekš minētajai iekārtai piešķirtajām kvotām un 0,313883 miljoniem tonnu CO_2 ekvivalenta, kas šai iekārtai ik gadus atstātas rezervē, ekvivalentu.

59 Savos rakstveida dokumentos Komisija Pirmās instances tiesā norāda, ka iepriekš minēto kvotu daudzumu izslēgšana nozīmē, ka Igaunijas Republikai tiek noteikts ārējs ierobežojums vai "maksimālais apjoms", nevis kopējā kvotu daudzuma, ko tā var piešķirt, paredzēšana.

60 Tomēr ir jāsecina, ka, precizējot konkrētu kvotu daudzumu, kura jebkāda pārsniegšana tiek uzskatīta par nesaderīgu ar Direktīvā paredzētajiem kritērijiem, un noraidot Igaunijas Republikas valsts plānu tiktāl, ciktāl kopējais kvotu daudzums, kurš tajā ir paredzēts, pārsniedz šo robežu, Komisija pārsniedza kontroles pilnvaras, kuras tai ir jāīsteno atbilstoši Direktīvas 9. panta 1. un 3. punktam, kā arī 11. panta 2. punktam.

61 Šajā sakarā nav strīda par to, ka Komisija atbilstoši Direktīvas 9. panta 3. punktam ir kompetenta kontrolēt dalībvalsts saskaņā ar Direktīvas 9. panta 1. punktu izstrādāto valsts plānu un noraidīt to gadījumā, ja tā nonāk pie secinājuma, saskaņā ar kuru plāns ir nesaderīgs ar Direktīvas III pielikumā paredzētajiem kritērijiem vai ar 10. panta normām.

62 Turklāt, veicot šādu kontroli un pamatojot šādu noraidīšanas lēmumu, Komisijai ir tiesības izteikt specifiskas piezīmes attiecībā uz konstatēto nesaderīgumu un, ja tā uzskata par vajadzīgu, izteikt nesaistošus priekšlikumus vai ieteikumus, kuru mērķis ir ļaut dalībvalstij grozīt savu plānu tādējādi, ka, pēc Komisijas domām, tas tiktu padarīts par ar minētajiem kritērijiem un normām saderīgu.

63 Veicot savu novērtējumu attiecībā uz jautājumu, vai dažādu dalībvalstu valsts sadales plāni ir saderīgi ar III pielikuma kritērijiem, Komisijai ir iespēja izvēlēties kopēju salīdzinājuma punktu. Šajā nolūkā tā var tostarp izstrādāt pati savu ekonomisko un ekoloģisko modeli. Izstrādājot un izmantojot šādu modeli, Komisijai atbilstoši iepriekš 55. punktā minētajai judikatūrai ir rīcības brīvība tādējādi, ka šāda kopēja atsauces

punkta izmantošana valsts plāna noraidīšanas lēmumā var tikt apstrīdēta tikai sakarā ar to, ka tajā ir pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

64 Turpretī ar konkrētā robežlieluma, kas aprēķināts, pamatojoties uz pašas ekonomisko modeli un pašas izvēlētiem rādītājiem, attiecībā uz dalībvalsts kopējo kvotu daudzumu, ko dalībvalsts drīkst paredzēt, noteikšanu valsts sadales plāna noraidīšanas lēmuma rezolutīvajā daļā Komisija praktiski aizstāj dalībvalsti šī kopējā daudzuma noteikšanā. Šāda norma var uzlikt pienākumu dalībvalstij grozīt savu valsts sadales plānu tā, lai kopējais kvotu daudzums tieši atbilstu Komisijas noraidošajā lēmumā norādītajam robežlielumam. Šādā gadījumā dalībvalstij ir pienākums paredzēt kopējo daudzumu, kas atbilst vai ir mazāks par Komisijas norādīto robežlielumu, jo pretējā gadījumā tai nebūtu iespējams pieņemt lēmumu atbilstoši Direktīvas 11. panta 2. punktam.

65 Šāds noraidīšanas lēmums atņem Direktīvas 11. panta 2. punktam lietderīgo iedarbību, jo šī norma paredz, ka dalībvalstij, nevis Komisijai ir jālemj par to, kādu kopēju kvotu skaitu tā piešķirs. Šis konstatējums ir īpaši nozīmīgs tādā gadījumā kā izskatāmā lieta, kurā šādi Komisijas noteikts specifisks ierobežojums, proti, 12,717058 miljoni tonnu CO_2 ekvivalenta gadā, ir tikai 52,2 % no kopējā kvotu daudzuma, kuru Igaunijas Republika plānoja piešķirt savā valsts sadales plānā.

66 Protams, Igaunijas Republika joprojām ir brīva lēmuma, kuru tā pieņem saskaņā ar Direktīvas 11. panta 2. punktu, kontekstā paredzēt kopējo piešķiramo kvotu daudzumu vēl mazāku nekā kopējo kvotu daudzumu, kuru Komisija uzskata par saderīgu ar Direktīvu. Tomēr, tā kā Komisija noteica būtisku kopējo kvotu daudzuma, kuru Igaunijas Republika plānoja piešķirt, samazinājumu, izskatāmās lietas apstākļos ir maz ticams, ka Igaunijas Republika noteiks kopējo piešķiramo kvotu daudzumu tādā apmērā, kas atšķirtos no Komisijas apstrīdētā lēmumā paredzētā ierobežojuma. Tādējādi faktiski Komisija netieši paredzēja kopējo piešķiramo kvotu daudzumu Igaunijas Republikas vietā.

67 Turklāt ir jāsecina, ka Komisijas apstrīdētajā lēmumā izklāstītais pamatojums, lai paskaidrotu, uz ko pamatojoties, noteiktais ierobežojums tika aprēķināts, apgalvo, ka tā nav tikai pārbaudījusi Igaunijas Republikas paziņotā valsts sadales plāna likumību, bet ka Komisija patiešām ir aizstājusi Igaunijas Republikas veikto analīzi ar savējo.

68 Šajā sakarā ir jānorāda, ka valsts sadales plāna, kas ir piemērots Direktīvas mērķu sasniegšanai un ar kuru ir ievēroti III pielikumā minētie kritēriji, it īpaši, 1.–3. kritērijs, izstrāde uzliek dalībvalstīm pienākumu veikt vairākus sarežģītus ekonomiskus un ekoloģiskus novērtējumus, tostarp attiecībā uz īpašām politikām un pasākumiem, kas, lai sasniegtu minētos mērķus, jāīsteno valsts līmenī, bet arī attiecībā uz pasākumiem, kuri būtu jāveic tirgus dalībniekiem. Turklāt šie novērtējumi būtībā ir prognozes, jo dalībvalstij ir jāparedz emisiju attīstība tās teritorijā vairākus gadus uz priekšu, turklāt tas ir jāveic, pamatojoties uz valsts sadales plāna pieņemšanas brīdī pieejamajiem rādītājiem.

69 Šādai darbībai ir raksturīgs tas, ka dalībvalstij ir jāizvēlas, pirmkārt, attiecībā uz īstenojamo politiku un pasākumiem un, otrkārt, attiecībā uz izmantojamo metodiku un rādītājiem, pamatojoties uz kuriem, tiek veikta analīze, lai paredzētu iespējamo attiecīgo emisiju attīstību. Pēc būtības šādas izvēles nav nedz absolūti pareizas, nedz absolūti nepareizas, ir pieļaujams izmantot vairākas atšķirīgas metodikas un rādītājus. Pārbaudot šo dalībvalstu izvēli, Komisijai tātad ir jāievēro tai atzītā rīcības brīvība, un tiktāl, ciktāl dalībvalsts attiecībā uz III pielikuma kritērijiem pamatojas uz ticamiem un pietiekamiem rādītājiem un analīzes parametriem, Komisija [dalībvalsts] valsts sadales plānu nevar noraidīt. Turpretī Komisijai tostarp ir jāpārbauda dalībvalsts izstrādātā plāna visu aspektu uzticamība un konsekvence, kā arī jākontrolē, vai šie elementi veido faktoru kopumu, kas jāņem vērā, lai novērtētu sarežģītu situāciju, un vai ar tiem var pierādīt secinājumus, kuri no tiem tiek izdarīti.

70 Apstrīdētajā lēmumā Komisijas pret Igaunijas Republikas valsts sadales plānu izteiktās specifiskās piezīmes ir jāpārbauda šo apsvērumu kontekstā.

— Par datu attiecībā uz emisijām, kuriem ir jābūt par sākuma punktu prognozēm laikposmam no 2008. līdz 2012. gadam, izvēli

71 Pirmām kārtām ir jāatgādina, ka apstrīdētā lēmuma 4. apsvērumā Komisija norādīja, ka III pielikuma 1. kritērijs bija nozīmīgs šajā kontekstā tiktāl, ciktāl tajā ir paredzēts, ka kopējais piešķiramo kvotu daudzums nedrīkst pārsniegt to, kas visticamāk ir vajadzīgs šī pielikuma citu kritēriju šaurai piemērošanai. Šajā sakarā jāsecina, ka Komisija sava 2004. gada 7. janvāra paziņojuma 18. punktā pati ir definējusi III pielikuma kritēriju šauras piemērošanas jēdzienu (skat. iepriekš 45. punktu), precizējot, ka, lai ievērotu šo prasību, dalībvalsts nedrīkstētu piešķirt vairāk kvotu nekā vajadzīgs, ņemot vērā stingrākos obligātos kritērijus, proti, III pielikuma 1.–5. kritēriju. Tātad no apstrīdētā lēmuma izriet, ka, kā Komisija turklāt apstiprināja arī tiesas sēdē, tā uzskatīja, ka Igaunijas valsts sadales plāns bija nesaderīgs ar III pielikuma 1. kritēriju nevis autonomi, bet sakarā ar to, ka piedāvātais kopējais kvotu daudzums nebija ierobežots tikai ar to, kas vajadzīgs, ņemot vērā III pielikuma 2. un 3. kritēriju.

72 Turklāt no apstrīdētā lēmuma 5.–7. apsvēruma izriet, ka Komisija piemēroja III pielikumā noteikto 2. kritēriju, paredzot pati kā sākuma punktu attiecībā uz esošo siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijām datus par emisijām 2005. gadā, tā vietā, lai par sākuma punktu uzskatītu Igaunijas Republikas valsts sadales plānā izmantotos datus un pārbaudītu to likumību, pārliecinoties tostarp, vai Igaunijas Republika bija pārsniegusi rīcības brīvību Direktīvas īstenošanai.

73 Skaidrs, ka III pielikuma 2. kritērija piemērošana ļauj Komisijai pārbaudīt kopējo piešķiramo kvotu daudzuma saderību ar "esošā un plānotā progresa vērtējumu, izpildot dalībvalstu ieguldījumu saistībās, ko Kopiena uzņēmusies, piemērojot [Lēmumu 280/2004/EK]". Tomēr apstrīdētā lēmuma 5. apsvērumā Komisija norāda, ka pēdējais vērtējums, kas veikts pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, piemērojot Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 11. februāra Lēmumu [..] 280/2004/EK par monitoringa mehānismu attiecībā uz siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju un par Kioto protokola īstenošanu Kopienā (OV L 49, 1. lpp.), tika veikts, pamatojoties uz datiem, kuri par Igaunijas iekārtām paziņoti 2005. gadā, jo šie rādītāji bija

visuzticamākie un precīzākie, kurus tā varēja izmantot. Turklāt saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 6. apsvērumu, ja vairākas dalībvalstis, tostarp Igaunijas Republika, ir izvēlējušās kā sākuma punktu savām prognozēm izmantot neatkarīgi pārbaudītus vidējos emisiju rādītājus 2005. gadā un šo dalībvalstu sniegtās emisiju prognozes citiem gadiem, lai vājinātu īpašu notikumu iedarbību, kas norisinājušies konkrētā gadā, Komisija šo nostāju noraidīja, norādot, ka īpašu faktoru iedarbība, piemēram, meteoroloģiskie apstākļi, vispārēji visa gada laikā kompensējas un ka tās rīcībā neesot faktu, kuri pierādītu, ka pārbaudītie emisiju rādītāji 2005. gadā nevarētu tikt uzskatīti par raksturīgiem.

74 Komisijas kompetence kontrolēt valsts sadales plāna saderīgumu ar iepriekš minētajiem vērtējumiem neļauj tai uzskatīt, ka atšķirīgu datu nekā tie, kas izmantoti šo vērtējumu kontekstā, izmantošana minētajā plānā padarītu plānu nesaderīgu ar III pielikuma 2. kritēriju, ja vien dalībvalsts nevar pamatot šo izmantošanu. Šajā sakarā jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma 5.–7. apsvērumā Komisija noraidīja Igaunijas Republikas administratīvās procedūras stadijā tās valsts sadales plānā izmantoto datu pamatojumam izvirzītos argumentus, tostarp sakarā ar to, ka šie dati bija "mazāk uzticami" nekā tie, kas izmantoti pēdējā vērtējumā, un ka "attiecībā uz Igauniju" nebija "pietiekami iemesli pielāgot neatkarīgi pārbaudītos emisiju datus 2005. gadā". Tā uzskatīja, ka nevar tikt izslēgts Igaunijas Republikas veiktais emisiju pārāk augstais vērtējums, un norādīja uz risku, ka šie Igaunijas Republikas paziņotie dati "neraksturo patiešām esošās emisijas".

75 Noraidot Igaunijas Republikas paziņoto valsts sadales plānu, pamatojoties uz šādu argumentāciju, kura būtībā ietver tikai to, ka tajā ir izvirzīta šaubu esamība attiecībā uz Igaunijas Republikas izmantoto rādītāju uzticamo raksturu, Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Kā tas tika norādīts iepriekš 53.–55. punktā, Komisijai valsts sadales plāna likumība ir jāpārbauda, ievērojot dalībvalstij piešķirto rīcības brīvību, lai minētā plāna izstrādes kontekstā īstenotu Direktīvu. Noraidot Igaunijas plānu sakarā ar to, ka šajā nolūkā izmantotie rādītāji, pēc Komisijas domām, nebija labākie pieejamie un ka tātad pastāvēja risks, ka Igaunijas Republika emisijas novērtēja pārāk augstu, un ka nekas nepierādīja, ka rādītāji, uz kuriem tā balstījās, nevar tikt uzskatīti par raksturīgiem, Komisija ir pārsniegusi minēto rīcības brīvību. Šādas rīcības brīvības

esamība obligāti paredz, ka dalībvalsts kā savu prognožu sākuma punktu varēja likumīgi izvēlēties atšķirīgus rādītājus. Komisijas nostāja, atbilstoši kurai tā uzskatīja, ka tikai tās minētos rādītājus var izmantot valsts sadales plāna izstrādē, atņem dalībvalstīm šajā sakarā jebkādu rīcības brīvību. Paužot šādu nostāju, Komisija nav ievērojusi faktu, ka tai drīzāk ir jākontrolē dalībvalstu valsts plāna izstrādes nolūkos izdarītā izvēle, nevis jāizdara pašai sava izvēle attiecībā uz izmantojamiem rādītājiem un jālemj tikai par iespējamo dalībvalstu šīs izvēles apstrīdēšanu.

76 Katrā ziņā no lietas materiāliem izriet, ka Komisijas izmantotie dati attiecībā uz Igaunijas Republikas emisijām nebija obligāti raksturīgāki, nedz arī tātad uzticamāki. Šajā sakarā ir jānorāda, ka Komisijas izvirzītie pamatojumi, lai noraidītu dažu dalībvalstu nostāju, kas ir minēta apstrīdētā lēmuma 6. apsvērumā, nevar tikt atbalstīti vismaz attiecībā uz īpašo Igaunijas Republikas gadījumu. Pirmām kārtām no valsts sadales plāna 4. pielikuma izriet, ka Komisijas norādītais 2005. gads attiecībā uz Igaunijas Republiku nebija raksturīgs gads. Šī gada emisijas ir daudz mazākas par attiecībā uz elektrocentrālēm un rūpniecības iekārtām, pamatojoties uz trīs gadiem, kuros emisijas no 2000. līdz 2005. gadam bija lielākas, un attiecībā uz siltuma ražošanas iekārtām, pamatojoties uz trīs gadiem, kuros emisijas no 1995. līdz 2005. gadam bija lielākas, aprēķināto atsauces vērtību, turklāt tas tā ir, neņemot vērā būtisku iekšzemes kopprodukta (IKP) pieaugumu ik gadu no 2000. līdz 2005. gadam. Otrām kārtām Komisija, Pirmās instances tiesai, tiesas sēdē to iztaujājot šajā sakarā, nav minējusi nevienu faktu, kurš varētu pamatot pašas apgalvojumu, saskaņā ar kuru dažādu vērā ņemto faktoru, piemēram, meteoroloģisko apstākļu, iedarbība vispārēji visa gada laikā kompensējas.

77 Pretēji tam, ko apstrīdētajā lēmumā apgalvo Komisija, no tā izriet, ka ne tikai dati, kurus tā izmantoja, attiecībā uz Igaunijas Republikas emisijām nebija obligāti raksturīgāki, nedz tātad arī uzticamāki, bet tās rīcībā bija arī vairāki fakti, kuri nozīmēja, ka vismaz Igaunijas Republikas gadījumā, šo aprēķinu nolūkā kā sākuma punktu izvēloties 2005. gada datus, pastāvēja risks tos sagrozīt.

— Par metodikas izvēli, kas izmantota, lai veiktu emisiju attīstības prognozes no atsauces laikposma līdz 2008.–2012. gada laikposmam

78 Apstrīdētā lēmuma 8. un nākamajos apsvērumos Komisija pārbaudīja valsts sadales plāna saderīgumu ar III pielikuma 3. kritēriju, saskaņā ar kuru piešķiramo kvotu daudzumam ir jābūt "saskaņotam ar to darbību potenciālu, ieskaitot tehnoloģisko potenciālu, uz kurām attiecas šī emisijas samazināšanas sistēma". Šim nolūkam Komisija nolēma izmantot rādītājus, kas iegūti no *Primes* modeļa, kuru izstrādājis Atēnu Valsts Tehniskās universitātes eksperts, jo šie rādītāji "atspoguļojot visprecīzākās un uzticamākās prognozes vienlaicīgi par IKP pieaugumu un oglekļa koncentrācijas uzlabojumiem", lai novērtētu emisiju attīstību no atsauces laikposma līdz 2008.–2012. gada laikposmam, kā arī šajā pēdējā minētajā laikposmā. Apstrīdētajā lēmumā Komisija savas prognozes par šo attīstību balstīja uz pārbaudītiem emisiju datiem 2005. gadā, kas pielāgoti, piemērojot divus koeficientus, kuri atspoguļo attiecīgi tās prognozi par IKP pieauguma līmeni laikposmā no 2005. līdz 2010. gadam un iespējamo oglekļa koncentrācijas uzlabojumu par IKP vienību līmeni šajā pašā laikposmā.

79 Šajā sakarā no jauna ir jāatgādina, ka dalībvalstīm ir rīcības brīvība izvēlēties metodiku, kuru tās piemēro, izstrādājot kvotu valsts sadales plānu. Izvēloties izmantot rādītājus, kas iegūti no *Primes* modeļa sakarā ar apgalvoto lielāko uzticamību, salīdzinot ar citiem rādītājiem, bet nepierādot Igaunijas Republikas izmantotās metodikas, lai aprēķinātu rādītājus, kas izmantoti tās valsts sadales plānā, nepietiekamo raksturu, Komisija nav ievērojusi šo rīcības brīvību.

80 It īpaši Komisija tiesas sēdē pati skaidri atzina, ka tai nav tiesību savu aspektu attiecībā uz politikas izvēli vērtējumu aizstāt ar vērtējumu, kuru veikusi dalībvalsts, lai izstrādātu savu valsts sadales plānu, nedz arī veikt marginālu kontroli saistībā ar šādu izvēli. Tomēr Komisija apgalvoja, ka šādas politikas izvēli tās valsts sadales plāna novērtējuma kontekstā var ņemt vērā tikai tiktāl, ciktāl tā ir ietverta likumdošanas aktos pirms 2004. gada un ciktāl tā Komisijai tikusi paziņota, lai tā to varētu ņemt vērā, izstrādājot pati savu ekonomisko modeli.

81 Līdz ar to ir jānorāda, ka Komisija tomēr nav izvirzījusi nevienu tiesību normu, nedz arī tiesisko regulējumu, ar kuru varētu pamatot šādu ierobežojumu dalībvalstīm ņemt vērā savas valsts enerģētikas politiku valsts sadales plāna izstrādē. Gluži pretēji Direktīvas 9. panta 1. punktam dalībvalstij ir jāizstrādā valsts sadales plāns atbilstoši un tādējādi jānosaka, kurus savas valsts enerģētikas politikas aspektus ir jāņem vērā. No Igaunijas Republikas valsts sadales plāna 3. punkta, kas pievienots prasības pieteikumam, izriet, ka šī dalībvalsts uzsvēra savu degakmens rezervju stratēģisko raksturu, kā arī grūtības saistībā ar piegādes drošību, ko varētu izraisīt dabasgāzes izmantošanas būtisks pieaugums, tostarp norādot, ka šī gāzes importa izcelsmei ir tikai viena eksportētājvalsts, proti, Krievija.

82 Piemērojot *Primes* modeli, kas galvenokārt ir balstīts uz ekonomiskiem un ekoloģiskiem parametriem, Komisija izskatāmajā lietā tātad nav ņēmusi vērā iespējamo tādu šī ģeostratēģiskā rakstura apsvēruma nozīmīgumu, kuru Igaunijas Republika tomēr skaidri bija ietvērusi savā valsts sadales plānā, un tātad Komisija neievēroja pati savas kontroles pilnvaru robežas.

83 Katrā ziņā attiecībā, pirmkārt, uz IKP attīstības līmeni laikposmā no 2005. līdz 2010. gadam no lietas materiāliem izriet, ka dati par IKP pieaugumu, kurus Komisija izmantoja apstrīdētajā lēmumā, lai noteiktu Igaunijas emisiju maksimālo apjomu laikposmā no 2008. līdz 2012. gadam, apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī nebija labākie pieejamie. Savā valsts sadales plānā Igaunijas Republika izmantoja pieauguma prognozi 9,6 % apmērā 2006. gadam, kas balstīta uz pēdējiem rādītājiem, kuri bija Igaunijas Finanšu ministrijas rīcībā. Tā paredzēja nedaudz mazāku pieauguma līmeni, t. i., no 7,4 līdz 8,4 %, katrā nākamajā no četriem gadiem.

84 Apstrīdētā lēmuma 24. zemsvītras piezīmē Komisija izklāsta, ka saskaņā ar 2005. gadā dokumentā ar virsrakstu "European Energy and Transport Trends" publicētajiem datiem Igaunijā ikgadējais pieaugums no 2005. līdz 2010. gadam bija paredzēts 5,1839 % apmērā. No lietas materiāliem un konkrēti no prasības pieteikuma pielikumā pievienotā dokumenta ar virsrakstu "Tableau Primes 'Estonie: faible restriction des émissions de carbone/pas de captage et de stockage du CO_2" ["*Primes* tabula Igaunijai:

neliela oglekļa emisiju ierobežošana/CO_2 neuztveršana un neuzglabāšana"], lasot to kopsakarā ar apstrīdētā lēmuma 24. zemsvītras piezīmi, izriet, ka šis 5,1839 % līmenis ir iegūts no vienkārša aritmētiska aprēķina, kas veikts, pamatojoties uz datiem par Igaunijas Republikas IKP, kas izmantoti arī *Primes* modelī, proti, EUR 8 miljardi 2005. gadā un EUR 10,3 miljardi 2010. gadā. Tomēr Komisija šajā pašā zemsvītras piezīmē paskaidro, ka, lai ņemtu vērā tai paziņotus jaunākus datus, tā dokumentā ar virsrakstu "European Energy and Transport Trends" paredzēto IKP pieauguma vērtību nolēma aizstāt ar citām ekonomiskām prognozēm, kas 2006. gada novembrī publicētas dokumentā ar virsrakstu "Economic Forecasts Autumn 2006", bet tikai attiecībā uz gadiem, par kuriem šīs jaunākās prognozes bija pieejamas. Tādējādi Komisija šos pēdējos minētos datus izmantoja attiecībā uz 2006. līdz 2008. gadu, bet attiecībā uz 2009. un 2010. gadu turpināja izmantot pieauguma līmeni, kas aprēķināts, pamatojoties uz datiem, kas paziņoti 2005. gada dokumentā ar virsrakstu "European Energy and Transport Trends".

85 Jāsecina, ka, šādi rīkojoties, Komisija nav izmantojusi labākos pieejamos datus par Igaunijas Republikas IKP pieauguma prognozēm 2009. un 2010. gadam un ka tā nav arī pietiekami pamatojusi Igaunijas Republikas izvirzīto prognožu par šiem diviem gadiem noraidīšanu. Igaunijas Republikas veiktās prognozes tās valsts sadales plānā ir, no vienas puses, pamatotas uz jaunākiem pamata rādītājiem nekā tie, kas izmantoti dokumentā ar virsrakstu "European Energy and Transport Trends", un, no otras puses, tuvākas tām, kas [minētas] dokumentā ar virsrakstu "Economic Forecasts Autumn 2006" un kuras pati Komisija ņēma vērā attiecībā uz 2006. līdz 2008. gadu, jo tās bija uzticamākas. Šādos apstākļos Komisijas nostāja, saskaņā ar kuru tā attiecībā uz 2009. un 2010. gadu, noraidot Igaunijas Republikas prognozes un to vietā atsaucoties uz tām, kas [minētas] dokumentā ar virsrakstu "European Energy and Transport Trends", izmantoja labākos pieejamos rādītājus, nav ticama.

86 Otrkārt, attiecībā uz oglekļa emisijas koncentrācijas uzlabojumu par katru IKP vienību līmeņa aprēķinu ir skaidrs, ka Komisija balstījās tieši uz rādītājiem, kuri izriet no *Primes* modeļa, proti, 2005. gadā 1945,3 tonnu CO_2 emisiju uz miljonu EUR IKP un 2010. gadā 1346,3 tonnu CO_2 emisiju uz miljonu EUR IKP. Kā Komisija atzina tiesas sēdē, ja viens no rādītājiem, kas ņemts vērā *Primes* modeļa izstrādes kontekstā veiktajos aprēķinos izrādītos nepareizs, kā tas izskatāmās lietas gadījumā ir attiecībā uz Igaunijas Republikas IKP pieauguma līmeni (skat. iepriekš 84. un 85. punktu), citi rādītāji, kuri ietverti pēdējā šī modeļa versijā, obligāti būtu nepareizi. Šie pēdējie minētie rādītāji ir pamatoti uz IKP pieauguma prognozi, kura modeļa izstrādes brīdī nebija pati precīzākā

pieejamā. Komisija tiesas sēdē atzina arī, ka šādos apstākļos visas no modeļa izrietošās prognozes ir jāaprēķina no jauna, izmantojot atjaunotu IKP pieauguma līmeņa novērtējumu. Tā kā Komisija to nav darījusi, rādītāji, kurus tā izmantoja apstrīdētajā lēmumā, nevar tikt uzskatīti par labākajiem pieejamiem.

— Par citiem Komisijas izvirzītiem iemesliem, lai pamatotu valsts sadales plāna noraidīšanu

87 Tālāk ir jāatbild uz Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru 2005. gada rādītāju un *Primes* modeļa izmantošana bija pamatota ar vajadzību katru valsts sadales plānu novērtēt, pamatojoties uz vieniem un tiem pašiem datiem un analīzes parametriem, lai ievērotu vienlīdzīgas attieksmes principa prasības.

88 Šo argumentu nevar atbalstīt. Šī principa izvirzīšana nevar grozīt Direktīvā paredzēto kompetenču sadali starp Komisiju un dalībvalstīm, saskaņā ar kuru dalībvalstis ir kompetentas izstrādāt valsts sadales plānu un pieņemt galīgo lēmumu par kopējo piešķiramo kvotu daudzumu.

89 Turklāt, kā pamatoti norāda Igaunijas Republika, Komisija vienlīdzīgu attieksmi pret dalībvalstīm var nodrošināt atbilstošā veidā, katras dalībvalsts iesniegto plānu pārbaudot ar vienādu pienācīgu rūpību. Protams, kā tika atgādināts iepriekš 63. punktā, Komisijai ir tiesības izstrādāt pašai savu ekonomisko un ekoloģisko modeli, kas pamatots uz tās izvēlētajiem rādītājiem, un izmantot to kā salīdzinājuma punktu, lai pārbaudītu, vai katras dalībvalsts valsts sadales plāns ir saderīgs ar III pielikuma kritērijiem. Atbilstoši iepriekš 55. punktā minētajai judikatūrai šāda modeļa izstrādes nolūkā Komisijai ir piešķirta rīcības brīvība.

90 Tomēr Komisijai nav tiesību aizstāt ar analīzi, kas izriet no pašas modeļa piemērošanas, dalībvalsts valsts sadales plānā veikto novērtējumu, nedz arī noraidīt šo plānu tādēļ, ka pastāvot atšķirība starp šo novērtējumu un Komisijas analīzi. Ja Komisijai būtu pilnvaras dot priekšroku savai analīzei, nebūtu nozīmes Direktīvas 9. panta 1. punktam un 11. panta 2. punktam, kuros dalībvalstīm ir piešķirtas kompetences izstrādāt kvotu valsts sadales plānu un pēc tam lemt par kopējo piešķiramo kvotu daudzumu.

91 Visbeidzot, ir jānoraida Komisijas arguments, saskaņā ar kuru Direktīvas 9. panta 3. punktā tai ar piešķirtajām pilnvarām kontrolēt un noraidīt valsts sadales plānus tiktu atņemta to lietderīgā iedarbība, ja Komisija nevarētu pieņemt lēmumu, kurā paredzēts kopējā kvotu daudzuma maksimālais apjoms, kuru dalībvalstīm ir tiesības piešķirt.

92 No iepriekš izklāstītā, it īpaši no 62. un 63. punkta, izriet, ka Komisija var atbilstoši kontrolēt valsts sadales plānu un vajadzības gadījumā noraidīt to, bet tai nav jāparedz šāds maksimālais apjoms. Turklāt nevar atbalstīt argumentu, saskaņā ar kuru, ja dalībvalsts un Komisija nevarētu vienoties par kopējo piešķiramo kvotu daudzumu, pamatojoties uz dalībvalsts secīgi iesniegtiem valsts plāna grozījumiem, Direktīvas normas varētu izraisīt blokādes situāciju. No vienas puses, Pirmās instances tiesai nav jāatrisina šī iespējamā problēma šīs prāvas kontekstā, jo tāda nav radusies. No otras puses, ja šī problēma būtu jāatrisina, lai izvairītos no pastāvīgas blokādes situācijas, to būtu neiespējami atrisināt, dodot priekšroku Komisijas nostājai, nevis dalībvalsts nostājai, jo, kā tas izriet no 54. punkta, Komisijai ir kontroles un noraidīšanas pilnvaras, turpretī dalībvalsts ir kompetenta gan iesniegt valsts plānu, gan galīgi lemt par kvotu piešķiršanu.

93 Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma 1. punkta 1. apakšpunktā ir ietverts arī konstatējums, saskaņā ar kuru specifiskas iekārtas papildu emisiju 0,313883 miljonu tonnu CO_2 ekvivalenta gadā apmērā iekļaušana arī ir nesaderīga ar III pielikuma 1.–3. kritēriju. Pamatojoties uz iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem, apstrīdētais lēmums ir jāatceļ arī attiecībā uz šo konstatējumu, jo Komisija nav tikai paskaidrojusi iemeslus, kas tai lika

konstatēt šo nesaderību, bet tostarp apstrīdētā lēmuma 2. punkta 1. apakšpunktā un 3. punkta 1. apakšpunktā paredzēja attiecīgās summas izslēgšanu no kopējā kvotu daudzuma.

94 No iepriekš izklāstītā izriet, ka apstrīdētā lēmuma 1. punkta 1. apakšpunkts, 2. punkta 1. apakšpunkts un 3. punkta 1. apakšpunkts ir jāatceļ. Līdz ar to nav jāpārbauda otrais, trešais un piektais Igaunijas Republikas izvirzītais pamats, jo tie ir vērsti pret tām pašām normām.

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz labas pārvaldības principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

95 Igaunijas Republika norāda, ka atbilstoši labas pārvaldības principam Kopienu iestādēm savas funkcijas ir jāveic rūpīgi un objektīvi. Pēc tās domām, šis princips būtu jāpiemēro ne tikai [iestāžu] attiecībām ar privātpersonām, bet arī to attiecībām ar dalībvalstīm. Izskatāmajā lietā Komisija neesot ņēmusi vērā visus tai iesniegtos faktus un informāciju un tātad tā, pieņemot apstrīdēto lēmumu, neesot izrādījusi pietiekamu rūpību.

96 Konkrētāk Igaunijas Republika Komisijai pārmet, ka tā apstrīdētā lēmuma 1. punkta 2. apakšpunktā uzskatīja, ka Igaunijas Republikas kvotu valsts sadales plāns bija nesaderīgs III pielikuma 3. kritēriju sakarā ar kopējā piešķiramā kvotu daudzumā kvotu, kuras tā piešķīrusi atbilstoši Komisijas 2006. gada 13. novembra Lēmuma 2006/780/EK par izvairīšanos no siltumnīcefekta gāzu emisiju samazinājumu divkāršas uzskaites saskaņā ar Kopienas emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu attiecībā uz Kioto protokola projektu aktivitātēm saskaņā ar Direktīvu 2003/87 (OV L 316, 12. lpp.) 3. panta 1. un 2. punktam, "rezerves" neietveršanu. Šis Komisijas konstatējums esot nepareizs, jo no

uzmanīgas kvotu sadales plāna, it īpaši tā 1. un 3. pielikuma, pārbaudes izrietot, ka Igaunijas Republika kopējā kvotu daudzumā patiešām ir iekļāvusi kvotu rezervi, kas paredzēta atbilstoši Lēmuma 2006/780 3. panta 1. punktam.

97 Komisija norāda, ka Igaunijas Republikas valsts sadales plānā, it īpaši tā 1. un 3. pielikumā, iesniegtā informācija par "rezerves" iekļaušanu kopējā emisiju kvotu daudzumā nebija pietiekami skaidra un ka tā bija pat pretrunīga. Turklāt Komisijas dienesti esot saskaitījuši visus iekārtu emisiju daudzumus, kas paredzēti otrajā tirdzniecības laikposmā un norādīti Igaunijas kvotu sadales plāna 1. pielikumā. Šis aprēķins neesot ļāvis uzskatīt, ka "rezerve" bija ņemta vērā, nosakot kopējo kvotu daudzumu atbilstoši Lēmuma 2006/780 3. panta 1. punktam.

98 Pārējā daļā Komisija norāda uz argumentiem, kurus tā izvirzīja atbildē uz otro Igaunijas Republikas izvirzīto pamatu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

99 Jānorāda, ka Kopienu tiesiskās kārtības noteikto administratīvā procesa garantiju starpā tostarp ir labas pārvaldības princips, kam ir piesaistīts kompetentās iestādes pienākums rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus atbilstošos izskatāmās lietas nozīmīgos faktus (Pirmās instances tiesas 1992. gada 24. janvāra spriedums lietā T-44/90 *La Cinq*/Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 86. punkts; 1993. gada 29. jūnija spriedums lietā T-7/92 *Asia Motor France* u.c./Komisija, *Recueil*, II-669. lpp., 34. punkts, un 2002. gada 20. marta spriedums lietā T-31/99 *ABB Asea Brown Boveri*/Komisija, *Recueil*, II-1881. lpp., 99. punkts).

100 Turklāt ir jānorāda, ka tiktāl, ciktāl Igaunijas Republika šī pamata kontekstā būtībā izvirza tās pašas kļūdas, kuras tā norādīja otrā pamata kontekstā, tā apstrīd Komisijas apstrīdētā lēmuma 1. punkta 1. apakšpunktā, 2. punkta 1. apakšpunktā un 3. punkta 1. apakšpunktā paredzēto maksimālo apjomu attiecībā uz kopējo piešķiramo kvotu daudzumu. Tā kā šīs trīs normas jau ir atceltas, pamatojoties uz pirmo pamatu, šī ceturtā pamata daļa nav jāizskata.

101 Turpretī tiktāl, ciktāl Igaunijas Republika Komisijai pārmet, ka tā apstrīdētā lēmuma 1. punkta 2. apakšpunktā ir uzskatījusi, ka Igaunijas Republikas kvotu valsts sadales plāns bija nesaderīgs ar III pielikuma 3. kritēriju sakarā ar kopējā piešķiramā kvotu daudzumā kvotu, kuras tā piešķīrusi atbilstoši Lēmuma 2006/780 3. panta 1. un 2. punktam, "rezerves" neietveršanu, šī pamata daļa tiks pārbaudīta nākamajos punktos. Tā kā Lēmuma 2006/780 3. pantā, attiecīgi tā 1. un 2. punktā, faktiski ir paredzēta divu atšķirīgu rezervju izveide, abas rezervju daļas, uz kurām Komisija atsaucas apstrīdētajā lēmumā, turpmāk šajā spriedumā tiks aplūkotas kā divas rezerves.

102 Tiesas sēdē Komisija savu nostāju par šo ceturtā pamata pēdējo daļu sadalīja. Savos rakstveida dokumentos tā apgalvo ne tikai, ka valsts sadales plāns attiecībā uz Lēmuma 2006/780 3. pantā 1. un 2. punktā paredzētajām rezervēm bija neskaidrs, bet arī ka no tās aprēķiniem, kas pamatoti uz šī paša plāna pielikumiem, izrietot, ka šīs rezerves neesot bijušas iekļautas minētajā plānā paredzētajā kopējā kvotu daudzumā. Turpretī tiesas sēdē Komisija precizēja, ka brīdī, kad tika rakstīts apstrīdētais lēmums, lasot Igaunijas Republikas valsts sadales plānu, it īpaši tā pielikumus, skaidri neparādās, vai, aprēķinot kopējo kvotu daudzumu, tika ņemtas vērā iepriekš minētās rezerves.

103 Jākonstatē, ka pretēji Komisijas apgalvotajam Igaunijas Republikas valsts sadales plāna pielikumos iesniegtie dati šķiet konsekventi un saprotami un ka Igaunijas Republikas atbilstoši Lēmuma 2006/780 3. panta 1. un 2. punktam izveidotās kvotu rezerves tika iekļautas kopējā piešķiramo kvotu daudzumā, kas paredzēts valsts sadales plāna kontekstā. It īpaši no valsts sadales plāna 1. pielikuma, lasot to kopsakarā ar tā

3. pielikuma pirmajā lappusē ietverto tabulu, izriet, ka 948 531 tonnu CO_2 ekvivalenta apmērs ir kopējais kvotu daudzums, kas ietverts rezervēs saistībā ar iekārtām, kuras īsteno projekta darbības, par kurām atbilstoši Lēmuma 2006/780 3. panta 1. punktam jau ir izsniegts apstiprinājuma raksts. No šiem diviem pielikumiem izriet arī, ka kvotu daudzums par 795 026 tonnām CO_2 ekvivalenta būs jākompensē ar kvotu atsaukšanu noteiktām specifiskām iekārtām, kuru emisijas tiktu tieši samazinātas attiecīgo projektu dēļ. No vienkārša aritmētiska aprēķina, kas veikts, pamatojoties uz šajos pašos pielikumos ietvertajiem rādītājiem, izriet, ka rezerves atlikums ir 153 505 tonnu CO_2 ekvivalenta apmērā. No šiem pielikumiem izriet arī, ka kvotu daudzumi ir jākompensē īpašā veidā, atsaucot kvotas vēl neidentificētām, bet siltuma ražošanas nozarē ietilpstošām iekārtām, kuru emisijas tiktu netieši samazinātas attiecīgo projektu dēļ.

104 Tāpat no valsts sadales plāna 1. pielikuma, lasot to kopsakarā ar tā 3. pielikuma otrajā lappusē ietverto tabulu, izriet, ka 9 194 742 tonnu CO_2 ekvivalenta apmērs ir kopējais kvotu daudzums, kas ietverts rezervēs saistībā ar iekārtām, kuras īsteno projekta darbības, par kurām atbilstoši Lēmuma 2006/780 3. panta 2. punktam vēl nav izsniegts apstiprinājuma raksts. No šajā pašā valsts sadales plānā 3. pielikuma lappusē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka šajā rezervē ietvertais kvotu daudzums arī ir jākompensē ar emisiju samazināšanu noteiktās vēl neidentificētās iekārtās.

105 Jāuzsver, ka abās iepriekš minētajās rezervēs ietvertais kvotu daudzums tātad tiek kompensēts ar emisiju samazināšanu noteiktās iekārtās, kuru faktiskās emisijas tomēr tiek ņemtas vērā valsts sadales plāna 1. pielikumā, lai aprēķinātu kopējo kvotu daudzumu. Šo kvotu ieskaitīšanas rezervēs iedarbība attiecībā uz kopējo piešķiramo kvotu daudzumu tātad ir pilnīgi neitrāla. Ja šajās rezervēs ietvertais kvotu daudzums netiek atskaitīts no kopējā kvotu daudzuma, ir jāsecina, ka tās tajā ir obligāti ietvertas.

106 Šajā sakarā vērtības summa, kas minēta valsts sadales plāna 1. pielikumā un kas atbilst katras uzskaitītās iekārtas emisijām, ir 112 820 158 tonnu CO_2 ekvivalenta. Šī kopējā summa atbilst precīzi 112 666 653 tonnu CO_2 ekvivalentam, kas izmantots galīgā aprēķinā, kurš ietverts šī pielikuma pēdējā lappusē un kurš ir kopējais kvotu daudzums, kas paredzēts iekārtām, kuras jau darbojas laikposmā no 2008. līdz 2012. gadam, izņemot to, ka no tā tika atskaitīts kvotu daudzums 153 505 tonnu CO_2 ekvivalenta apmērā. Šis pēdējais apmērs atbilst precīzi atbilstoši Lēmuma 2006/780 3. panta 1. punktam izveidotajai rezervei, kuru būtu jākompensē netieši neidentificētajās iekārtās.

107 No valsts sadales plāna pielikumiem neizriet, kādēļ Igaunijas Republika uzskatīja, ka šis apmērs bija jāatskaita no kopēja kvotu skaita. Tādējādi nešķiet, ka minētā attiecīgās rezerves daļa bija iekļauta Igaunijas Republikas aprēķinātajā kopējā kvotu daudzumā. Vismaz valsts sadales plāns šajā sakarā šķiet neviennozīmīgs.

108 Turpretī, tā kā otra atbilstoši Lēmuma 2006/780 3. panta 1. punktam izveidotā rezerves daļa, proti, kvotu daudzums 795 026 tonnu CO_2 ekvivalenta apmērā, kā arī kopējais atbilstoši šī lēmuma 3. panta 2. punktam izveidotās rezerves apmērs no kopējā kvotu daudzuma netika atskaitīts, no lietas materiāliem izriet, ka [šīs rezerves] pamatoti tika iekļautas [kopējā kvotu daudzumā].

109 Kopienu tiesai šī pamata, kas attiecas uz iespējamo labas pārvaldības principa pārkāpumu, novērtējuma kontekstā nav precīzi un galīgi jānosaka, kādā ziņā attiecīgās rezerves bija faktiski iekļautas kopējā kvotu daudzumā. Šajā kontekstā Kopienu tiesai ir jāpārbauda, vai Komisija rūpīgi un objektīvi ir novērtējusi visus izskatāmajā lietā nozīmīgos faktus.

110 Šajā sakarā no iepriekš izklāstītā izriet, ka nešķiet, ka lietas materiāli neliekas esam saderīgi ar Komisijas apstrīdētajā lēmumā izdarīto secinājumu, saskaņā ar kuru attiecīgajās rezervēs iekļautās kvotas netika ietvertas kopējā piešķiramo kvotu daudzumā. Turklāt Komisija nedz apstrīdētajā lēmumā, nedz Pirmās instances tiesā nav paskaidrojusi, pamatojoties uz ko, tā izdarīja šādu secinājumu, Komisija savos rakstveida dokumentos tikai apgalvoja, ka tās aprēķini parāda, ka tas tā nebija, un tiesas sēdē apgalvoja, ka skaidri neparādījās, vai attiecīgās rezerves tika ņemtas vērā, aprēķinot kopējo kvotu daudzumu. Tiesas sēdē Komisija, kas sākotnēji lūdza atļauju iesniegt dokumentu Pirmās instances tiesā, paskaidrojot, ka tajā ir izklāstīti tās aprēķini, vēlāk atgriezās pie šī lūguma, norādot, ka šis fakts vairs nav nozīmīgs.

111 Nesniedzot precīzus paskaidrojumus par nepilnībām, kādas bija Igaunijas valsts sadales plānā, vai apgalvotajām Igaunijas Republikas šajā plānā pieļautajām kļūdām, Komisija nav pierādījusi, ka Igaunijas valsts sadales plānā ietvertie aprēķini bija kļūdaini.

112 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ir jāsecina, ka Komisija jautājuma par to, vai Lēmuma 2006/780 3. panta 1. un 2. punktā paredzētās rezerves ir iekļautas ierosinātajā kopējā kvotu daudzumā, izvērtējuma kontekstā nav atbilstoši novērtējusi Igaunijas Republikas iesniegto valsts sadales plānu un tostarp tā 1. un 3. pielikumu. Līdz ar to tā ir pārkāpusi labas pārvaldības principu, un tādējādi šis pamats ir pamatots.

113 Līdz ar to apstrīdētā lēmuma 1. punkta 2. apakšpunkts un 2. punkta 2. apakšpunkts ir jāatceļ.

Secinājums

114 Kā norādīts iepriekš 31.–34. punktā, no apstrīdētā lēmuma 1. punkta 1. apakšpunkta, 2. punkta 1. apakšpunkta un 3. punkta 1. apakšpunkta (skat. iepriekš 94. punktu), kā arī šī lēmuma 1. punkta 2. apakšpunkta un 2. punkta 2. apakšpunkta (skat. iepriekš 113. punktu) atcelšanas izriet, ka apstrīdētais lēmums jāatceļ kopumā. Šīs normas nav nodalāmas no pārējā apstrīdētā lēmuma, jo to atcelšana groza tā būtību.

Par tiesāšanās izdevumiem

115 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Igaunijas Republikas prasījumiem.

116 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tātad Lietuvas Republika, Slovākijas Republika un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (septītā palāta)

nospriež:

1) **atcelt Komisijas 2007. gada 4. maija Lēmumu par siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu valsts sadales plānu, ko saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvu 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK, Igaunijas Republika iesniegusi attiecībā uz laikposmu no 2008. līdz 2012. gadam;**

2) **Komisija papildus saviem tiesāšanās izdevumiem sedz arī Igaunijas Republikas tiesāšanās izdevumus;**

3) **Lietuvas Republika, Slovākijas Republika un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Forwood Šváby Moavero Milanesi

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2009. gada 23. septembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas . . . . . II - 3470

Fakti un procedūra . . . . . II - 3474

Lietas dalībnieku prasījumi . . . . . II - 3480

Par pieņemamību . . . . . II - 3482

Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 3482

Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 3483

Par lietas būtību . . . . . II - 3485

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz pilnvaru, kas izriet no Direktīvas 9. panta 1. un 3. punkta un 11. panta 2. punkta pārkāpumu, pārsniegšanu . . . . . II - 3486

Lietas dalībnieču argumenti . . . . . II - 3486

Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 3490

— Par kompetenču sadali starp dalībvalstīm un Komisiju . . . . . II - 3490

— Par Komisijas kompetenču īstenošanu izskatāmajā lietā . . . . . II - 3492

— Par datu attiecībā uz emisijām, kuriem ir jābūt par sākuma punktu prognozēm laikposmam no 2008. līdz 2012. gadam, izvēli . . . . . II - 3497

— Par metodikas izvēli, kas izmantota, lai veiktu emisiju attīstības prognozes no atsauces laikposma līdz 2008.–2012. gada laikposmam . . . . . II - 3500

— Par citiem Komisijas izvirzītiem iemesliem, lai pamatotu valsts sadales plāna noraidīšanu . . . . . II - 3503

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz labas pārvaldības principa pārkāpumu . . . . . II - 3505

Lietas dalībnieku argumenti . . . . . II - 3505

Pirmās instances tiesas vērtējums . . . . . II - 3506

Secinājums . . . . . II - 3511

Par tiesāšanās izdevumiem . . . . . II - 3511